

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο Λυκογιάννης

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ
ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο
Κάρολος Σεβρύ, ένας
ζηνητεμένος Γάλλος
και ή σύζυγός του

Ζελιμά, μιὰ νέα γυναίκα με έξωτική ωμορφιά, επιστρέφουν έπειτα από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με τὸ μοναδικό σκοπό νὰ μάθουν τί απέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας και τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἐχθροὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη της περιουσία. Τὸ μόνο πού ὁ Σεβρύ ξέρει σχετικῶς με τὴν τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε ὅτι οἱ συγγενεῖς της τὴν εἶχαν σχεδὸν φυλακίσει πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιο μισοσειρωμένο πύργο κοντὰ στὸ Βλαιγκούρ, ὅπου και πηγαίνει τώρα γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Στὸ ἴδιο ὅμως λεωφορεῖο μ' αὐτὸν και με τὴ σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ὑποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει ἐπὶ πληρωμῆ διάφορες ἐγκληματικές και σκοτεινὲς ὑποθέσεις κι' ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πιάσῃ κουθέντα με τὸ Σεβρύ και νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, προσφέρεται δὲνὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ και νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς ἀναζητήσεις του. Ὁ Σεβρύ δέχεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζεται με τὸ ψευδώνυμο Ἰούλιος Κορνεφέρ. Ἐτσι οἱ ταξιδιώτες φθάνουν στὸ Βλαιγκούρ. Ἐκεῖ, ὁ Βλαιρῶ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεβρύ σὲ ἐνέδρα τὴ νύχτα και τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. Ἡ Ζελιμά, πού εἶνε ἔγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ ταραάζεται τόσο, ὥστε κάνει πρόωρο τοκετὸ, φέρνει στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι και πεθαίνει στη γέννα. Δεκάξη χρόνια περνοῦν κι' ἡ κόρη τῆς Ζελιμάς, ἡ Ἰωάννα, ζῆ κοντὰ σ' ἕναν ἀγαθὸ ἀπόστρατο ἀξιωματικό, τὸν λοχαγὸ Βαγιάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχει υιοθετήσῃ. Εἶνε δὲ ἐρωτευμένη μ' ἕνα νεαρὸ χωρικό, τὸν Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος φεύγει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιώτης. Ἐκεῖ κοντὰ, στὰ δάση τοῦ Μαρέλ, ζῆ ἕνας μυστηριώδης ἀγριάνθρωπος, νέος κι' ὠραίος, ὁ Λυκογιάννης, τοῦ ὁποῖου τὸ μυστήριον ἀπασχολεῖ ὅλη τὴν περιφέρεια. Μιὰ μέρα σὲ μιὰ συγκέντρωσι στὸν πύργο τῆς θαρῶνης ντὲ Σιμέζ γίνεται συζήτησις σχετικῶς και μερικὲς νέες ἀποφασίζουσιν, ἀπὸ περιέργεια, νὰ πᾶνε νὰ θροῦν τὸ Λυκογιάννη. Στὸ Βουνὸ ὅμως, ἡ κόρη τῆς θαρῶνης Ἐριέττα, κινδυνεύει νὰ πέσῃ σὲ μιὰ ἄβυσσος, μὰ ὁ Λυκογιάννης τὴν σώζει τὴν τελευταία στιγμῆ. Ἀπὸ τότε ἕνα τρυφερὸ αἶσθημα γεννιέται στὶς καρδιὲς τῶν δύο νέων. Μὰ συγχρόνως ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἐριέττας, ὁ Ραοῦλ, θέλησε μιὰ νύχτα νὰ κάνῃ δικὴ του τὴν Ἰωάννα και μπῆκε στὴν κάμαρή της. Μὰ τὴν τελευταία στιγμῆ, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, ἐπεμβαίνει ὁ Λυκογιάννης.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ραοῦλ κατάλαβε ὅτι ὁ Λυκογιάννης τὸν συγχωροῦσε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μαντέψῃ τὴν ἀφορμῆ τῆς καλωσύνης του. Ἀργὰ-ἀργὰ, σηκώθηκε τότε ἀπάνω και στὴ λάμπη μιὰς νέας ἀστραπῆς, εἶδε τὸν ἄγριο νὰ τοῦ δείχνῃ τὸ παράθυρο.

Τίποτε ἄλλο καλύτερο δὲν ἤθελε ὁ Ραοῦλ παρὰ νὰ φύγῃ. Ὁρμησε λοιπὸν πρὸς τὸ παράθυρο και σὲ μιὰ στιγμῆ τὸ δρασκελίσε κι' ἔγινε ἄφαντος.

Τότε ὁ Λυκογιάννης πλησίασε πρὸς τὸ κρεβάτι και, χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του, στήριξε τὸ αὐτί του στὸ στήθος τῆς νέας. Ἐνας ἐλαφρὸς παλμὸς τοῦ ἀπέδειξε ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν ἦταν νεκρῆ, ἀλλ' ἀπλῶς λιποθυμισμένη. Τί ἦταν λιποθυμία, τὸ ἔξερε, γιὰτί εἶχε δὴ τὴν Ἐριέττα στὴν ἴδια κατάστασι τὴν ἡμέρα πού τὴν εἶχε σώσει.

Φάνηκε τότε σὰν νὰ καθυσύχασε κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἀλλάζοντας ξαφνικὰ γνώμη, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα και κρατῶντας τὸ κεφάλι του με τὰ δύο του χέρια, ἔμεινε ἀκίνητος.

Πέρασαν ἔτσι δύο ὧρες... Ἡ καταιγίδα εἶχε ξεσπάσει πειὰ κι' ὁ ὀρίζοντας φάνηκε νὰ καθαρῖξῃ πρὸς τὴν ἀνατολή. Πλησίαζε πειὰ ἡ αὐγὴ και σὲ λίγο θὰ διαλυόντουσαν τὰ νυχτερινὰ σκοτάδια.

Ἡ Ἰωάννα, ἔξαφνα, συνταράχθηκε ἀνάλαφρα και βγάζοντας ἕναν βαθὺ στεναγμὸ, ἀνοῖξε τὰ μάτια της. Τὰ τρο-

μερὰ περιστατικὰ πού εἶχαν προκαλέσει τὴν λιποθυμία της ξαναγύρισαν στὸ μυαλό της και ἀνασηκῶνοντας τὸ σῶμα της κύτταξε με βλοσυρὰ μάτια τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Τὸν Λυκογιάννη δὲν τὸν εἶδε, γιὰτί αὐτὸς γιὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξῃ με τὴν ἀπότομη ἐμφάνισί του, εἶχε κρυφτῆ στὸ πίσω μέρος τοῦ κρεββατιοῦ.

Μετὰ μιὰ στιγμῆ, ἡ Ἰωάννα ἔβγαλε και δεῦτερο στεναγμὸ και πηδῶντας κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἀναψε τὸ κερί. Τότε εἶδε τὴν ἀκαταστασία πού ἐπικρατοῦσε στὸ δωμάτιο. Τὰ ρούχα της ἦσαν σκορπισμένα στὸ πάτωμα, τσαλακωμένα και πατημένα, ἡ καρέκλες ἀναποδογυρισμένες κι' ἕνα πορσελάνινο βάζο σπασμένο. Ἐπίσης και τὸ ποικύμιό της ἦταν σχισμένο και στὸ δεξιὸ της μπράτσο φαινόταν μιὰ γρατζουνιὰ ἀπὸ νύχι. Σὲ μιὰ ἄκρη, τέλος, κοίτονταν ἡ Πιστὴ με τὸ στόμα ἀνοιχτὸ και τὴ γλῶσσα τεντωμένη.

Ἡ Ἰωάννα πῆρε τὸ φτωχὸ ζῶο στὴν ἀγκαλιά της κι' ἔπειτα, ἀφήνοντάς το νὰ πέσῃ κάτω, σκούπισε δύο δάκρυα και ξεφώνισε:

— Θεέ μου! Θεέ μου! Τί συνέβη λοιπὸν ἐδῶ;...

Ἐνοιωθε τὸ κεφάλι της φλογισμένο και τὸ ἔσφιξε και με τὰ δύο της χέρια.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος! ἐπρόσθεσε κατόπιν με βαθειὰ φωνή.

Ἐξαφνα, μιὰ ἰδέα φρικαλέα, τρομερῆ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της κι' ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγὴ:

— Χάθηκα! Ἀτιμάστηκα!

Θὰ ἔπεφτε κάτω ἂν δὲν πρόφτανε νὰ πιαστῆ ἀπὸ μιὰ καρέκλα. Τῆς φαινόταν πῶς θὰ τρελλαινόταν.

Ἐξαφνα ἄκουσε πίσω της θόρυβο και, γυρίζοντας τὸ κεφάλι της, ἀντίκρουσε τὸν Λυκογιάννη.

Πῆδηξε τότε πρὸς τὰ πίσω βγάζοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Ὁ Λυκογιάννης τὴν κύτταξε με γλυκύτητα και συμπόνια.

— Θηρίο! φώναξε ἡ Ἰωάννα με φωνὴ πνιγμένη. Τί ζητᾶς ἐδῶ; Ἐμεινες νὰ δῆς τὴν λύπη μου, τὰ δάκρυά μου, ν' ἀπολαύσῃς τὸν πόνο μου; Γιὰτί, μετὰ τὸ ἄτιμο ἐγκλημά σου, δὲν γύρισες στὸ δάσος νὰ κρυφτῆς στὴ σπηλιά σου; Λέγε λοιπὸν, κακοῦργε, ἄθλιε!... Πίσω!... Φύγε! Φύγε!... Μοῦ προξενεῖς φρίκη!... Ναί!... Φρίκη και ἀηδία!...

Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἐνοοῦσε τίποτε. Ἀλλὰ καταλάβαινε ὅτι τὰ λόγια τῆς Ἰωάννας δὲν ἦσαν λόγια εὐγνωμοσύνης... Ἐβλεπε τὴν ὀργὴ νὰ λάμπῃ στὰ μάτια της και κάθε λέξις της ἀντηχοῦσε ὀδυνηρὰ στ' αὐτιά του...

— ὦ! ἂν μπορούσε νὰ μιλήσῃ...

Ἐκανε ὥστόσο τὸ μόνο πρᾶγμα πού μπορούσε νὰ κάνῃ... Γονάτισε μπροστὰ στὴν Ἰωάννα κι' ἐνώνοντας τὰ χέρια του φάνηκε σὰν νὰ τὴν παρακαλοῦσε...

Ἀλλὰ ἐκεῖνη παρεξήγησε τὴ στάσι αὐτὴ τοῦ Λυκογιάννη... Νόμιζε ὅτι ὁ ἄγριος μετανοοῦσε και τῆς ζητοῦσε συγγνώμην...

Τὸν ἔσπρωξε με τὸ πόδι της με φρίκη και γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της με ἀηδία, τραβήχτηκε πίσω, μακριὰ του...

Ὁ δυστυχισμένος Λυκογιάννης ἔβγαλε τότε ἕνα στεναγμὸ και ἀφοῦ σηκώθηκε, πῆγε νὰ σκούπισῃ τὰ δάκρυά του στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦωματίου.

Ι Ε'

Η ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Ἡ Ἰωάννα ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητη, βυθισμένη στὶς ἀπαίσιες σκέψεις τῆς μαύρης της ἀπελπισίας.

Ὅλες ἡ ἐλπίδες της, ὅλα τὰ δνειρά της εἶχαν χαθῆ... Σὲ μιὰ στιγμῆ, ὅλα κατέρρευσαν γύρω της και εἶχε κα-

ταστραφή. Δεν είχε πειά μέλλον, ήταν χαμένη...

Μέσα στο φλογισμένο κεφάλι της ή σκέψεις αυτές έρχόντουσαν ή μια κατόπιν της άλλη και την έκαναν σχεδόν τρελλή.

Σε μια στιγμή, σηκώθηκε απότομα... Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα και το πρόσωπό της κατάχλωμο. Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα με σπασμωδικές κινήσεις κι' έπειτα, μαζεύοντας τα μαλλιά της, φόρεσε ένα λευκό σκούφο.

Κατόπιν άνοιξε την πόρτα και μπαίνοντας στο δωμάτιο του λοχαγού Βαγιάν, κάθισε μπρός στο γραφείο του και του έγραψε σ' ένα κομμάτι χαρτί τα εξής:

«Κηλιδώθηκα, ατιμάσθηκα. Ο Λυκογιάννης είναι ο ένοχος. Δεν μπορώ πειά να ζήσω, πρέπει να πεθάνω! Το πτώμα μου θα θρεθί μέσα στο ποτάμι.»

Πατέρα μου, λυπήσου με και προσπάθησε να παρηγορήσεις τον 'Ιάκωβό μου.

ΙΩΑΝΝΑ ΒΑΓΙΑΝ»

Κατόπιν έβαλε το χαρτί σ' ένα φάκελλο, έγραψε από πάνω: «Για τον πατέρα μου» και τον άφησε στο γραφείο.

Ο Λυκογιάννης την κύτταζε ανήσυχος. "Ενοιώθη ύπουσι νειδητα ότι ή νέα είχε πάρει κάποια τρομερή απόφασι.

Η 'Ιωάννα ξαναγύρισε κατόπιν στο δωμάτιό της και στάθηκε μπρός στις εικόνες του 'Ιακώβου Βαγιάν και της συζύγου του με τα χέρια ένωμένα σαν να προσευχόταν. "Επειτα έρριξε ένα τελευταίο βλέμμα στα αντικείμενα που ήσαν γύρω της και τα όποια άφησε για πάντα και τράβηξε προς την πόρτα.

Ο Λυκογιάννης έκανε τότε ένα πήδημα και βρέθηκε μπροστά της, φράζοντας της το δρόμο.

Η 'Ιωάννα ανατρίχιασε σύκορμη και τον έσπρωξε ώργισμένη. Καθώς δέ έκείνος θέλησε να την πιάσει από το μπράτσο, σήκωσε έξαλλη το χέρι της και τον έρράπισε στο πρόσωπο, ρίχνοντάς του συγχρόνως ένα βλέμμα τρομερό.

Ο Λυκογιάννης, σαστισμένος, τραθήχτηκε πίσω.

Τότε ή 'Ιωάννα άνοιξε την πόρτα και γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε τη σκάλα.

Ο Λυκογιάννης έμεινε μερικές στιγμές σαν απολιθωμένος. Καθώς είχε το βλέμμα του προσηλωμένο στο έδαφος, πρόσεξε κάποιο πράγμα που έλαμπε κάτω. "Επειτα πρόσεξε και κάτι άλλο κοντά στο πρώτο.

"Εσκυψε και τα πήρε και τα δυό.

Το πρώτο ήταν ένα δαχτυλίδι που το είχε δη άλλοτε στο χέρι του Ραούλ και το δεύτερο ένα χαρτοφυλάκιο με αρχικά Ρ.Σ.

Τα έρριξε και τα δυό στην δεξιά τσέπη του έφθαρμένου παντελονιού κι' έτρεξε κατόπιν πίσω απ' τα ίχνη της νέας. "Όταν σε λίγο έφτασε στη γωνία του δρόμου, τη είδε ν' ακολουθή το μονοπάτι της κοιλάδος και να τρέχει προς το ποτάμι.

"Αν και ή 'Ιωάννα είχε προχωρήσει αρκετά, ο Λυκογιάννης μπορούσε να την φτάσει αν ήθελε. "Αλλά δεν το λούσε. Περιώριστηκε μόνο να την παρακολουθή από κοντά, ούτως ώστε να μη την χάσει από τα μάτια του.

"Εξαφνα, ή 'Ιωάννα χάθηκε μέσα στα καλάμια που φύτρωναν στην όχθη του ποταμού.

Ο Λυκογιάννης ένοιωσε κρίνον ιδρώτα να βρέχει το μέτωπό του.

"Ήταν δυνατόν;

Η 'Ιωάννα πήγαινε πραγματικά να ριχτή στο ποτάμι. Κυριευμένος από τρομερή ανησυχία άρχισε να τρέχει και

σε δυό λεπτά βρέθηκε κοντά στην όχθη.

"Αλλά δεν πρόφτασε να έμποδίσει την 'Ιωάννα.

"Ακουσε τον θόρυβο της πτώσεώς της και είδε το νερό να παφλάζει στο ίδιο ακριβώς μέρος όπου είχε σώσει άλλοτε το παιδάκι από το Μπλαιγκούρ.

Χωρίς να χάνη ούτε στιγμή, ρίχτηκε κι' αυτός στο ποτάμι και βυθίστηκε μέσα στο νερό.

"Αλλά σε λίγο ανέβηκε πάλι στην επιφάνεια με άδειαντά χέρια.

Βούτηξε και πάλι και αυτή τη φορά ξαναπαρουσιάστηκε, κρατώντας τη νέα από τα μαλλιά και κολυμπώντας με δύναμη προς την όχθη.

Την ίδια στιγμή, στο δρόμο που ήταν παράλληλος προς το ποτάμι, άκουστηκε θόρυβος άμαξιού και καλπασμός αλόγου.

Το άμαξι έφτασε σε λίγο κοντά στο μέρος του ποταμιού, όπου ο Λυκογιάννης επέλευσε κατά του ρεύματος προσπαθώντας να φτάσει στην όχθη.

Μέσα στο άμαξι καθόταν ένας άντρας πενήντα χρονών περίπου. Ήταν ντυμένος απλούστατα, αλλά το σύνολό του τον έδειχνε για άνθρωπο εύπορο. Είχε μακρυά γενειάδα που είχε άρχισει πειά ν' άσπρίζη και τα μαλλιά του ήσαν κάτασπρα. Το πρόσωπό του ήταν ώραιο κι' έκφραστικώτατο κι' όπως θα μπορούσε να μαντέψει κανείς εύκολα,

πρόωρα ρυτιδωμένο από τις θλιψεις.

Το βλέμμα του διετηρείτο φλογερό και περήφανο, αλλά άμα τον κύτταζε κανείς προσεκτικώτερα, θα έβλεπε μέσα στο βλέμμα αυτό πολλή μελαγχολία και αποθάρρυνσι, που έπρόδιδε μεγάλους πόνους της καρδιάς.

Ο παφλασμός των νερών τράβηξε την προσοχή του άμαξά, ο οποίος, όπως φαινόταν από το πρόσωπό του και τους τρόπους του, θα ήταν άμαξάς μεγάλου σπιτιού, αν και τη στιγμή εκείνη δεν φορούσε την έπίσημη στολή του.

Σε κάποια στιγμή γύρισε προς το έσωτερικό του άμαξιού και είπε στον έπιβάτη:

— Κυττάξτε, κύριε, εκεί κάτω, μέσα στο ποτάμι...

"Ο έπιβάτης έσκυψε και κύτταξε:

— Βλέπετε, κύριε; ρώτησε ο άμαξάς.

— Ναι, βλέπω.

— Θα είναι κανέναν λύκος που περνάει το ποτάμι ή κανέναν άγριοχοίμο,

ή κανέναν άγριοχοίμο, ή κανέναν τέτοια ζώα στο μέρος αυτό.

— Στάσου Λαντρώ! Σταμάτησε το άλογο! διέταξε έξαφνα ο έπιβάτης. Δεν είναι ούτε λίκκι, ούτε άγριοχοίμοι, αλλά άνθρωπος που παλεύει κατά του ρεύματος και προσπαθεί να φτάσει στην όχθη του ποταμιού!

Το άλογο στάθηκε κι' ο ταξιδιώτης, ανοίγοντας την πόρτα, κατέβηκε κάτω, ενώ συγχρόνως ο Λαντρώ πηδούσε από τη θέσι του.

— Είναι δυό, κύριε! φώναξε ο Λαντρώ. Είναι δυό!

— Ναι, είναι δυό, άπάντησε ο κύριος, και ο ένας προσπαθεί να σώσει τον άλλο.

Κύριος και ύπηρέτης έτρεξαν κ' οί δυό προς το ποτάμι. Ο Λυκογιάννης που είχε κατορθώσει επιτέλους να φτάσει στην όχθη, είχε άρπάξει ένα κλώνο ίτιας που έγερνε πάνω απ' το ποτάμι.

"Όστόσο, επειδή τα πόδια του δεν έφταναν τον βυθό και προσπαθούσε να κρατήσει το κεφάλι της 'Ιωάννας έξω από το νερό, του ήταν δύσκολο ή μάλλον άδύνατο να βγί από το ποτάμι.

"Επειδή δεν είχε παρά μόνο το δεξί του χέρι ελεύθερο, κρατούσε μ' αυτό το κλαδί της ίτιας, το όποιο, αν άφησε,

Ο Λυκογιάννης γονάτισε μπροστά στην 'Ιωάννα...

θά παρασυρόταν πάλι από τὸ ρεῦμα...

Νὰ παρατήρησῃ τὴ νέα, οὔτε κἀν τὸ σκεφτόταν.

Προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ μαζί της.

— Θάρρος! Θάρρος! τοῦ φώναξαν ξεαφνα ἀπὸ τὴν ὄχθη.
Ὁ Λυκογιάννης ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, βλέποντας τοὺς ἀνδρες νὰ πλησιάζουν.

— Εἶνε γυναῖκα, νέα! φώναξε ὁ ἐπιβάτης τοῦ ἀμαξιοῦ. Γρήγορα, γρήγορα, Λαντρὺ, βοήθησέ με νὰ σώσουμε αὐτοὺς τοὺς δυστυχημένους! Τράβηξε τὸ κλωνάρι αὐτὸ πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλὰ σιγά-σιγά!... Πρόσεξε νὰ μὴ σπάσῃ... Περιφρημα!... Μπράβο, Λαντρὺ!... Ἀκόμα λίγο!...

Καὶ ὁ ταξιδιώτης, πού εἶχε γονατίσει στὴν ἄκρη τῆς ὄχθης, ἄπλωσε τὰ χέρια του, ἔτοιμος ν' ἀρπάξῃ τὴ νέα.

— Σώθηκαν! φώναξε ξεαφνα. Μπράβο, γενναῖε μου Λαντρὺ!...

Κρατοῦσε πειὰ τὴν Ἰωάννα γερὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους. Τὴν τράβηξε ἔτσι εὐκόλα ἔξω καὶ τὴν ξάπλωσε κάτω σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ ξερὰ φύλλα καλαμιῶν.

Συγχρόνως κι' ὁ Λυκογιάννης, χωρὶς τὴν βοήθεια κανενὸς, βγήκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τινάχτηκε σὰν μουσκεμένος σκύλος.

Ὁ ταξιδιώτης ἔρριξε ἕνα ξεαφνιασμένο βλέμμα στὸν εὐρωστο αὐτὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποῦ τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ τὰ δασύτριχα χέρια καὶ πόδια μπορούσαν νὰ προκαλέσουν τὴν περιέργεια καὶ τοῦ πιὸ ψυχροῦ ἀνθρώπου.

Ἐπίσης κι' ὁ Λαντρὺ τὸν κύτταζε ξεαφνιασμένος.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ταξιδιώτης ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὶς πρώτες βοήθειες πρὸς τὴ νέα. Ἐσκυψε πρὸς αὐτὴ καὶ βλέποντας ὅτι ἀνάπνεε, φώναξε μὲ χαρά:

— Ζή!

Ἡ Ἰωάννα τὴν στιγμή ἐκείνη σάλεψε κι' ὁ Λυκογιάννης γονάτισε κοντά της, κλαίγοντας ἀπὸ χαρά.

Τὰ δάκρυα τοῦ ἀγρίου φανέρωναν τόση ψυχικὴ εὐγένεια, ὥστε ὁ ταξιδιώτης κι' ὁ ἀμαξᾶς του κατασυγκινήθηκαν.

Κατόπιν ἡ Ἰωάννα τράβηξε τὰ βλέμματα τοῦ ταξιδιώτου. Θαμπωμένος στὴν ἀρχὴ ὀπίσθεν τῆς ἐξαισίας τῆς καλλονῆς, ἄρχισε κατόπιν νὰ τὴν ἐξετάζῃ μὲ προσοχή.

Ἐξαφνα ὁμως ἀνασκήρτησε καὶ τὰ μάτια του ἀνοίχτηκαν διάπλατα. Μιὰ κραυγὴ συγχρόνως ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του πού τὸ εἶχε φουσκώσει ἡ ἀγωνία.

— Τί ὁμοιότης! εἶπε. Εἶνε ἐκείνη, ἐκείνη ἢ ἴδια! Ἀλλὰ ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε μόλις δεκαοχτῶ χρονῶν... Καί, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες μου, ἔχουν περάσει δεκαεφτά περίπου χρόνια ἀπὸ τότε πού χάθηκαν ὁ Κάρλος Σεδρὺς καὶ ἡ Ζελιμά... Ναι, δεκαεφτά χρόνια καὶ ἡ Ζελιμά ἦταν ἔγκυος... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Ἄν ἦταν ἡ κόρη της!... Καὶ γιατί ὄχι! Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ὁμοιότης... Ἀλλὰ ἡσυχία καὶ προσοχή... Ἄ, Θεέ μου, ἀποφάσεις ἐπιτέλους νὰ κάνῃς κάτι καὶ γιὰ μένα;

Ἀνασκήρτησε μὲ μιὰ μόνο κίνησι καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ ἀγρίου, εἶπε:

— Παλληκάρι μου, ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ νέα; Ποῦ κάθεται; Καὶ γιατί ρίχτηκε στὸ ποτάμι; Ἀποκρίσου μου γρήγορα φίλε μου!...

Ὁ Λυκογιάννης κάρφωσε τὰ μάτια του σ' αὐτὸν πού τὸν ρωτοῦσε κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόφερε θλιβερὰ ἀκόλουθες λέξεις:

— Κύριε... Ἰωάννα...

Καὶ ἔδειχνε τὴ νέα.

Ὁ ἀγνωστος θέλησε καὶ πάλι νὰ τὸν ρωτήσῃ, ἀλλὰ ὁ Λυκογιάννης, μὴ καταλαβαίνοντας, κούνησε πάλι θλιβερὰ τὸ κεφάλι του κι' ἀναστέναζε βαθειά.

— Δὲν μὲ καταλαβαίνει, ψιθύρισε ὁ ταξιδιώτης. Δὲν ξέρει νὰ μιλήσῃ... Ὁ δυστυχημένος θὰ εἶνε ἠλίθιος...

— Αὐτὸ ὁμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἔχῃ δύναμι καὶ καρδιά περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ γνωστικούς, εἶπε ὁ ὑπηρέτης πού εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ συμπάθεια πρὸς τὸν Λυκογιάννη.

— Λαντρὺ, εἶπε ὁ ταξιδιώτης, δὲν μπορούμε ν' ἀφήσουμε ἔδῳ τὴ νέα αὐτὴ.

— Ἐχετε δίκιο, κύριε.

— Νὰ τὴν πάρουμε μαζί μας.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ πού πηγαίνουμε.

Ὁ ὑπηρέτης κύτταξε τὸν κύριό του ξεαφνιασμένος.

— Δὲν θὰ ἦταν ἀπλούστερο, παρατήρησε, νὰ τὴν ἐμπιστευθοῦμε στοὺς χωρικούς τοῦ πρώτου χωριοῦ πού θὰ συναντήσουμε;

— Ὁχι, θὰ τὴν πάρω μαζί μου, σοῦ εἶπα.

— Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, μουσκεμένη ὅπως εἶνε;

— Τί πειράζει;

— Δὲν φοβόσαστε μήπως κρουολογήσῃ;

— Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε κιάλας καὶ μετὰ μιὰ ὥρα θὰ κἀνὴ ζέστη. Ἐξ ἄλλου θὰ τὴν περιποιηθῶ... Ἐχομε μαζί μας σκεπάσματα, ζάχαρι, κρασί, ὅ,τι τελοσπάντων χρειάζεται.

— Σεῖς ξέρετε καλύτερα τί πρέπει νὰ κάνετε, εἶπε ὁ Λαντρὺ, καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ κύριός του εἶχε τοὺς λόγους του γιὰ νὰ λάβῃ μιὰ τέτοια παράδοξη ἀπόφασιν.

— Πᾶμε, Λαντρὺ... Ἄς φύγουμε!... Δῶσε ὁμως πρῶτα ἕνα εἰκοσόφραγκο στὸν γενναῖο αὐτόν.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε ἀνοίξει πειὰ τὰ μάτια της κι' ὁ ταξιδιώτης παίρνοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὠδήγησε στὸ ἀμάξι του.

Συγχρόνως ὁ ὑπηρέτης ἔδωσε στὸν Λυκογιάννη ἕνα εἰκοσόφραγκο. Ἐκεῖνος κύτταξε τὸ νόμισμα κι' ἔπειτα τὸ ξαναγύρισε στὸν ὑπηρέτη κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Περιφρημα σὰν ἀρχοντας! ψιθύρισε ὁ Λαντρὺ βάζοντας τὸ νόμισμα μέσα στὴν τσέπη τοῦ Λυκογιάννη, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ προσέξῃ.

Ἐπειτὰ ξαναγύρισε στὸ ἀμάξι, ἀνέθηκε στὴ θέσι του καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησε, μεταφέροντας καὶ τὴν Ἰωάννα.

Ὁ Λυκογιάννης εἶδε τοὺς ξένους νὰ παίρνουν τὴν Ἰωάννα, χωρὶς νὰ κἀνὴ οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος κι' ἂν ἦταν, θὰ γινόταν μανιώδης καὶ θὰ σκοτωνόταν γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τὴν μνηστὴ τοῦ φίλου του. Ἀλλὰ ἀπέναντι στὸν ἀγνωστο ταξιδιώτη, δὲν ἔκανε τίποτε... Τὸν εἶχε μαγνητίσει ἡ γλυκεῖα ἔκφρασις τοῦ βλέμματός του.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἀμάξι ἀκολουθοῦσε ἀργὰ τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο. Σὲ λίγο ἔφτασε σὲ μέρος ἐπίπεδο καὶ τὸ ἄλογο ἄρχισε νὰ καλπάζῃ... Σὲ μερικὲς δὲ στιγμὲς ὁ θόρυβος τῶν

τροχῶν ἔσβυσε ἐντελῶς.

Τότε ὁ Λυκογιάννης ἔφερε δυὸ-τρὶς φορές τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, σὰν νάθελε νὰ διώξῃ κάποια ἀνατριχιαστικὴ σκέψιν κι' ἔπειτα ἔφυγε σὰν βέλος κι' ἔγινε ἀφαντος μέσα στὸ δάσος.

■ Ε' ■

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

Ὅταν, κατὰ τς ἑπτὰ τὸ πρωί, πῆγε ἡ Γερτρούδη στὸ σπίτι τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν, ξεαφνιάστηκε βρίσκοντας τὴν τὸρτα ἀνοιχτή.

Μπήκε στὴν αὐλὴ καὶ ἄρχισε νὰ σαρώνῃ τὸ κάτω πάτωμα. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐτοίμασε τὸ πρόγευμα, κάλεσε τὴν Ἰωάννα. Μὴ λαβαίνοντας ὁμως ἀπάντησι, νόμισε πὼς ἦε ἀβρισκόταν στὸν κῆπο καὶ, βγαίνοντας σ' αὐτόν, τὴν ὠνάξε πάλιν:

— Δεσποινὶς Ἰωάννα, ἔλατε. Τὸ πρόγευμα εἶν' ἔτοιμο.

Καμμιὰ ὁμως ἀπάντησις.

— Παράξενο πρᾶγμα! ψιθύρισε κυττάζοντας πρὸς τὸ παράθυρο.

Βλέποντας τότε τὶς κουρτίνες καταξεσχισμένες καὶ τὴν σκάλα στημένη στὸ παράθυρο, καταταράχτηκε προαισθανομένη κάποιο δυστύχημα.

Ὁ Λυκογιάννης εἶχε ἀρπάξει ἕναν κλώνο Ἰτιάς...

— Θεέ μου!... Τί σημαίνουν αυτά; ψιθύρισε.

Ξαναγύρισε γρήγορα στο σπίτι κι' ανεβαίνοντας στο άπάνω πάτωμα, έρριξε μιά ματιά στο δωμάτιο της 'Ιωάννας.

"Εβγαλε τότε μιά τρομερή κραυγή.

Είδε την Πιστή ασάλευτη στο πάτωμα και όλα τὰ πράγματα μέσα στο δωμάτιο αναστατωμένα. 'Απ' αυτό καταλάβαινε ότι είχε γίνει εκεί μέσα πάλι μεταξύ της νέας και ενός ή περισσοτέρων ανθρώπων.

Περίτρομη ή Γερτρούδη, κατέβηκε τις σκάλες τέσσερες-τέσσερες και, θγαίνοντας στο δρόμο, άρχισε νά τρέχει και νά φωνάζει:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Μερικές γυναίκες έτρεξαν και σχημάτισαν δμίλο, γιατί οί άντρες έλειπαν σχεδόν όλοι στα χωράφια.

'Η Γερτρούδη εξακολούθησε νά τρέχει ως ότου έφτασε στο σπίτι του παρέδρου. Μπήκε άμέσως μέσα χωρίς νά χτυπήσει και θρήκε τον παρέδρου νά πίνει τον καφέ του με τον ταμία και τον άγροφύλακα.

— Κύριε παρέδρε! φώναξε σαν τρελλή ή φτωχή γυναίκα. 'Ελάτε γρήγορα! Θεέ μου, τί δυστυχία! Τί τρομερό πράγμα! Τρέξτε! 'Ελάτε!

— 'Ησύχασε, Γερτρούδη! Τί τρέχει;... 'Εξηγήσου!

— Μά κι' εγώ ή ίδια δέν ξέρω καλά-καλά άκόμη τί τρέχει, Θεέ μου! Τί θά πη ό κύριος όταν γυρίσει άπόψε άπό τό 'Επινάλ; 'Η δεσποινίς 'Ιωάννα...

— 'Ε λοιπόν; ρώτησε ό παρέδρος άνήσυχος.

— Χάθηκε!...

— 'Α!

— 'Η κουρτίνες του παραθύρου της είνε καταξεσχισμένες, ή φτωχή Πιστή πνιγμένη κι' όλα μέσα στο δωμάτιό της αναστατωμένα... Φαίνεται ότι μπήκαν εκεί άπό τό παράθυρο με μιά σκάλα, πού την άκούμπησαν στον τοίχο!... Θεέ μου, τί δυστυχία!...

'Ο παρέδρος έγινε κατάχλωμος.

— 'Ας τρέξουμε, κύριοι, είνε, άς τρέξουμε γρήγορα!

Μπροστά στην πόρτα του 'Ιακώβου Βαγιάν, ό δμίλος τών γυναικών είχε μεγαλώσει γιατί είχαν τρέξει έν τώ μεταξύ τά χαμίνια του χωριού και τρεις-τέσσερες άνδρες. Κανέναν όμως δέν είχε τολμήσει νά μπή μέσα.

— 'Η Γερτρούδη πήγε νά φωνάξει τον κύριο παρέδρου! Ξελεγαν ή γυναίκες.

— Όταν δέ ό παρέδρος φάνηκε, φώναξαν:

— Νά τος! 'Ερχεται!...

'Ο παρέδρος, ό ταμίας και ό άγροφύλακας, έχοντας την Γερτρούδη ως οδηγό, μπήκαν μέσα στο σπίτι. Οί συγκεντρωμένοι άπ' έξω θέλησαν νά μπουν κι' αυτοί, αλλά ό άγροφύλακας τους έμπόδισε, λέγοντας:

— 'Απαγορεύεται ή είσοδος!

Οί τρεις άνδρες είδαν μέσα στο δωμάτιο της 'Ιωάννας όσα είχε δη και ή Γερτρούδη. Δέν υπήρχε καμμιά άμφισβόλια: ένας ή περισσότεροι κακούργοι είχαν μπή άπό τό παράθυρο και είχαν παλαίψει με την δυστυχισμένη νέα. Την Πιστή την είχαν πνίξει γιατί τους ένωχλούσε με τά γαυγίσματα της.

'Ωστόσο, όταν ό παρέδρος άνοιξε τά συρτάρια της 'Ιωάννας, είδε πώς δέν είχαν πειραχτή καθόλου. Σ' ένα άπ' αυτά υπήρχε τό ρολόι της με τή χρυσή άλυσίδα του και, σ' ένα μικρό κουτί, αρκετά χρυσά και άσημένα κοσμήματα. 'Ετσι άποκλειόταν ή ύπόθεση ότι αυτοί πού είχαν μπή μέσα στο σπίτι ήσαν κλέφτες.

— 'Η δεσποινίς 'Ιωάννα άπήχθη! είνε γνωμοδοτώντας ό άγροφύλακας.

— Βιαιά και προμελετημένη άπαγωγή! έπρόσθεσε ό παρέδρος. Αυτό είν' άναμφίβολο.

Και εξακολούθησε, πλησιάζοντας πρós τό παράθυρο:

— Οί άπαγωγείς μπήκαν βέβαια άπό δώ! Νά ή σκάλα!

Κατόπιν, άφού εξέτασε τά πάντα με προσοχή, μπήκε στο δωμάτιο του γέρο λοχαγού. "Όλα όμως εκεί μέσα ήσαν έν πλήρη τάξει.

'Ετοιμαζόταν ν' άποσυρθη, όταν εξαφνα τό βλέμμα του έπεσε στην έπιστολή πού ή 'Ιωάννα είχε αφήσει άπάνω στο γραφείο. Πλησίασε και διάβασε την έπιγραφή του φακέλλου:

«Γιὰ τόν πατέρα μου»

— Αυτό είνε περίεργο! ψιθύρισε.

Πήρε την έπιστολή. 'Αλλά έπει

δή ήταν σφραγισμένη, δέν τόλμησε νά την άνοίξει.

— Γιατί ή 'Ιωάννα νά γράφη στον πατέρα της, σκέφθηκε. Την άπήγαγαν τάχα πραγματικά δια της βίας ή, μήπως ύποκώπτοντας στην πάλι, αναγκάστηκε ν' άκολουθήσει έκουσίως στο τέλος τον άπαγωγέα της;

Και κάνοντας τις σκέψεις αυτές, έβγαλε την έπιστολή στην τσέπη του.

— Όταν έπιστρέψει ό πατέρας της, σκέφθηκε, τό μυστήριο αυτό θά διευκρινιστή.

Κι' έπειδή δέν είχε νά κάνει τίποτε άλλο στο σπίτι, έφυγε με τον ταμία και τον άγροφύλακα, άφού πρώτα έβγαλε άπό τον κήπο τους περιέργους κι' άνέθεσε την φύλαξη του σπιτιού στη Γερτρούδη.

— Τό πράγμα είνε σοβαρό! του είνε ό άγροφύλακας, όταν θρέθηκαν έξω.

— Είνε τόσο σοβαρό, άπάντησε ό παρέδρος, ώστε νομίζω ότι πρέπει νά ειδοποιήσουμε άμέσως τή δικαιοσύνη.

— Ναι, καλά λέτε... Πρέπει νά ειδοποιήσουμε τον ειρηνοδίκη.

— Θα τό αναλάβης εσύ αυτό... Θα φύγης για τό 'Αρεβίλ κι' άν τον θρής εκεί, θα ξαναγυρίσης τό ταχύτερο μαζί του.

— Πότε θά γυρίση ό κ. δήμαρχος; ρώτησε ό άγροφύλακας.

— 'Απόψε ή αύριο τό πρωί τό άργότερα

— Φεύγω άμέσως.

— Πήγαινε και γύρισε τό ταχύτερο.

'Ο άγροφύλακας θρήκε τον ειρηνοδίκη νά γευματίσει στο σπίτι του κ. Βιολέν, ό όποιος ήξερε περίφημα, όπως και ή κόρη του ή Σουσσάνα, τον 'Ιακώβο Βαγιάν και την 'Ιωάννα. Κ' οί τρεις λοιπόν, μόλις έμαθαν τί συμβαίνει, σηκώθηκαν άπό τό τραπέζι άνησχοι.

— Θα διατάξω νά ετοιμάσουν τό άμάξι μου, είνε ό κ. Βιολέν στον ειρηνοδίκη. Θα σας συνοδεύσουμε ως τον πύργο της θαρώνης ντε Σιμέζ, όπου θα κατέβουμε εμείς, και κατόπιν τό άμάξι θα σας πάη ως τό Μαρέλ. Στην έπιστροφή έρχόσαστε και μάς παίρνετε άπό τον πύργο.

'Η Σουσσάνα ετοιμάστηκε γρήγορα και σε λίγο ξεκίνησαν.

'Ο κ. Βιολέν και ή κόρη του κατέβηκαν στον πύργο τών Σιμέζ και κατόπιν τό άμάξι εξακολούθησε τό δρόμο του πρós τό Μαρέλ.

'Εκεί, ό ειρηνοδίκης, ακολουθούμενος άπό τον παρέδρου και τον άγροφύλακα, εξέτασε λεπτομερώς τό σπίτι του 'Ιακώβου Βαγιάν. 'Ο παρέδρος του έδωσε την έπιστολή της 'Ιωάννας, μα ούτε κι' αυτός τόλμησε νά την άνοίξει.

"Όταν κατέβηκαν στον κήπο, άνεκάλυψαν, μεταξύ τών θημάτων τών περιέργων πού είχαν μπή τό πρωί εκεί, και ίχνη γυμνών ποδιών θαθεία άποτυπωμένα στο χώμα, πού το είχε μαλακώσει ή νυχτερινή βροχή.

— Διάβολε! ψιθύρισε ό ειρηνοδίκης. 'Η ύπόθεση αυτή μπερδεύεται όλοένα και πιά πολύ.

'Εξαφνα ή Γερτρούδη φώναξε:

— 'Ο κ. δήμαρχος έρχεται!

'Ο 'Ιακώβος Βαγιάν είχε έπιστρέψει πολύ πιά γρήγορα άπ' ό,τι φανταζόταν κι' ό ίδιος. Είχε παραστή στη συνέλευσι τών 'Ελευθέρων Σκοπευτών, αλλά ό διοικητής της περιφέρειας είχε πολλές άσχολίες και δέν μπόρεσε νά τον δη.

'Ο γέρο λοχαγός έσπευσε λοιπόν νά ξαναγυρίσει στο Μαρέλ.

'Ο δυστυχισμένος άγνοούσε τή συμφορά πού τον περίμενε στην έπιστροφή του.

'Η θλίψη του, μόλις έμαθε την εξαφάνισι της 'Ιωάννας, ήταν άπερίγραπτη. Στάθηκε όρθιος ανατριχιάζοντας συγκορμος. 'Η χλωμάδα του προσώπου του ήταν καταπληκτική.

Γιά μερικές στιγμές έμειναν όλοι άμίλητοι άπό σεβασμό πρós τό μεγάλο πόνο του. Κατόπιν ό ειρηνοδίκης τον πλησίασε και του έδωσε την έπιστολή της κόρης του.

Την άνοιξε άμέσως και την διάβασε γρήγορα. Τότε τά μάτια του τεντώθηκαν και, θγάζοντας μιά δυνατή κραυγή, σωριάστηκε σε μιά καρέκλα.

'Η έπιστολή είχε πέσει μπροστά στα πόδια του. 'Ο ειρηνοδίκης έσκυψε, την έπήρε και τον ρώτησε:

— Μπορούμε νά τή διαβάσουμε:

('Ακολουθεί)

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ή καταπληκτική ιστορία μιās έπικης βασιλίσσας τών έλληνικών θουνών επί τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ